

Cafe buồn

Em thiệt tình không biết mình sai chỗ nào? Hay có gì không làm cổ vừa lòng mà cổ nỡ đối xử với em như vậy. Em đau lắm anh ...

- Hey, đến sớm vậy cậu??

- Lâu không hẹn anh, nên đến sớm chờ mà. Uống gì anh? Café pha sẵn, ngọt như cũ ha?

- Chà chú mày còn nhớ gu của anh hả? tốt

- Nhớ chứ, mới có ba năm mà anh. Với lại em coi như anh hai trong nhà, tí xíu chuyện không nhớ coi sao được.

- Ờ, giờ sao rồi, hẹn anh có việc gì?

- Không có gì, lâu rồi không lên Sài gòn, với lại em chỉ có mình anh, nên lên đây phải gọi anh chứ sao. Em cũng thường anh.

- Quán café sao rồi, đông khách hông? Cậu lên đây rồi ai coi quán, bạn gái hả? hay là lên mời tui đám cưới.

- Cưới gì anh ời, em chia tay gần 3 tháng rồi. Quán cũng đẹp luôn vì hông ai coi. Em tính nghỉ lấy lại tinh thần rồi từ từ tìm việc sau.

Câu chuyện cứ như thế diễn ra chậm chạp, rỉ rả như những giọt café đặc quánh ... Trí kể tôi nghe về quãng thời gian qua bằng giọng trầm trầm, đều đều pha lẫn đắng cay.

- Em gái ời, đừng có bẻ sen, nó đang ra búp, bẻ uống lắm – giọng Trí như van lơn, đau lòng nhìn đám sen bị mấy cô gái trẻ quần thảo tươi tắn

- Dạ, em định bẻ vài bông dĩa ướp trà cho ba uống. Cho em xin vài bông thôi anh – giọng một cô gái nhỏ nhẹ.

- Nếu vậy thì em đừng có bứt làm gì, mời anh ướp cho vài trăm trà, không lấy tiền đâu.

- Thiệt hả anh, cảm ơn anh nhé, anh tốt quá.

Vậy là Trí quen Thương, cô gái miền tây, tận Sa Đét, có cái nụ cười tươi chết người. Rồi cũng như bao người trẻ tuổi yêu nhau, họ cũng có như ước mơ về mái ấm tương lai. Và rồi cũng như bao đôi tình nhân chân chất khác, họ cũng phải xoay vần với cơm áo gạo tiền. Nhà Trí và Thương đều là nhà nông, nhưng cả hai đều được ba mẹ cho ăn học, vì vậy, họ muốn tự tay xây dựng nên mái ấm của mình. Trí đã bàn với Thương, anh sẽ lên thành phố, làm việc vài năm, kiếm ít tiền làm vốn. Còn Thương tiếp tục học cho xong đại học ở Cần Thơ, rồi tìm việc làm. Trí sẽ cùng Thương mở một quán café nho nhỏ, rồi sẽ mở ra kinh doanh thêm gì đó. Và với niềm tin vào tương lai tươi sáng đó, Trí hăm hở vác ba lô lên Sài Gòn, lao vào vòng xoáy của mưu sinh hồng thực hiện lời hứa với Thương.

Nhưng mọi nỗ lực không mệt mỏi của Trí cũng không thể nào vượt qua được những khắc nghiệt nơi đô thành hoa lệ. Đi mòn hết đôi giày, mà Trí vẫn không tài nào tìm một việc làm cho đàng hoàng, hợp với chuyên ngành hướng dẫn viên của mình. Trí làm đủ mọi việc, từ giữ xe, cho đến giao hàng, tiếp thị, bưng bàn... và rồi dừng chân là một nhân viên sai vặt của một công ty nhỏ ngay trung tâm thành phố. Trí cần mẫn như vậy cho đến ngày anh gặp Huỳnh – giám đốc của một công ty cơ khí. Sau vài lần ra vào công ty của Trí, xã giao tượng trưng, Huỳnh nhận ra Trí có một ưu điểm, đó là tính chân thực, rất hợp với vị trí thu mua còn trống trong công ty của anh. Vậy là Trí về đầu quân cho Huỳnh. Huỳnh quả là không nhìn lầm người, Trí làm tốt hơn cả mong đợi. Điều gì cũng chỉnh chu, chưa hề làm mất lòng đối tác cũng như đồng nghiệp.

Công việc ổn định, lương cao, Trí chẳng những có thể lo cho bản thân, mà còn lo luôn học phí của Thương những năm cuối. Trong tâm khảm của Trí, Thương luôn hiện hữu là tình yêu, là người vợ và là mục tiêu phấn đấu của Trí. Những chiều cuối tuần, không ngại cả trăm cây số, Trí luôn vượt đường xa để về bên Thương. Đôi khi chỉ để nhìn Thương, nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, yên lặng nhìn đầm sen mướt mát, thấy lòng thật bình yên.

Những tưởng, con đường hoạn lộ của Trí mở ra từ đây, khi ban giám đốc có dự định cất nhắc Trí lên thay thế trưởng phòng sắp nghỉ hưu thì một biến cố đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời Trí. Một ngày, Trí lên phòng của Huỳnh, run run nộp lên bàn tờ giấy xin nghỉ việc.

- Thế này là sao hả cậu? – Huỳnh nhú mày đọc lướt qua tờ đơn
- Dạ, em xin phép anh cho em cuối tháng nghỉ việc, em về quê có chuyện
- Ba hay mẹ bệnh à? Cần anh giúp gì hông? Cứ nói thẳng, đừng ngại
- Dạ không, việc riêng của em, không phải ba mẹ - Trí ấp úng, không biết nói sao
- Vậy việc gì, chú nói thẳng anh nghe, nếu không có lý do chính đáng, anh không duyệt
- Bạn gái em bị tai nạn, xe đụng gãy chân. Đi lại khó khăn quá, giờ cô ấy lại đang ôn thi tốt nghiệp đại học, em muốn về lo cô ấy. Chứ nhà neo người, không có ai chở cô ấy tới lui
- Ah, cái cô đẹp đẹp lần trước anh về chú giới thiệu phải hông?
- Dạ
- Chú định nghỉ bao lâu?
- Dạ em cũng không biết nữa, chắc nghỉ luôn, chứ nghỉ tầm một hai tháng, chắc mấy anh ở trên không chịu đâu.
- Chú suy nghĩ kỹ chưa? Vì theo như anh biết thì nhà cô ấy không đến nỗi nào, còn có anh trai mà. Giờ chú đang có việc làm ổn định, vị trí đó nhiều người muốn lắm. Chú nghỉ rồi thì sống sao? Chuyển công tác về dưới luôn ha?!
- Dạ, em nghĩ kỹ rồi anh. Em cũng tiếc lắm, nhưng mà em không có chọn lựa nào khác. Anh thông cảm dùm em.
- Trước giờ, tình cảm anh dành cho chú thế nào, chú tự biết. Anh chỉ khuyên chú một điều, làm gì cũng suy nghĩ cho kỹ, biết cân phân nặng nhẹ, để có gì khỏi hối tiếc. Riêng chuyện tình cảm của chú, tuy rằng anh chỉ gặp bạn gái chú vài lần, nhưng anh thấy cô đó có gì đó không có thiệt lòng. Anh lo chuyện của chú sẽ không tới đâu. Anh vẫn mong rằng anh đã nghĩ sai, để chú thật sự có hạnh phúc. Anh cho chú ba ngày để suy nghĩ, nếu vẫn cương quyết

ngủ, thì anh duyệt.

- Dạ, em cũng nghỉ hết cả tuần rồi, hôm nay em mới dám nộp đơn cho anh. Nên anh không cần chờ em ba ngày nữa đâu anh, em quyết định rồi. Em rất cảm ơn anh đã coi trọng, giúp đỡ em trong thời gian qua... vì vậy em ..

- Thôi khỏi trăng sao gì ... Huỳnh cắt ngang lời của Trí. Chú quyết rồi thì anh duyệt. Chúc chú thật sự hạnh phúc

Rồi cũng như khi ra đi, Trí hăm hở cuốn gói về Sa Đét với tất cả tình yêu của mình. Trí chăm sóc Thương thật cẩn thận, đưa đi học, đón về. Rồi với số vốn nho nhỏ tích cóp sau hai năm làm việc miệt mài, Trí mở cho Thương một quán café nho nhỏ. Còn Trí, thì xin vào làm hướng dẫn viên của một hãng lữ hành nội địa.

- Vậy ổn rồi, cưới là ok? Sao tự nhiên chia tay?

Huỳnh lên tiếng sau gần năm phút im lặng của Trí

- Em cũng nghĩ là sẽ cưới thôi, cho đến một lần, em đi công tác sáu ngày. Khi về, em thấy thái độ cô ấy khác khác. Cổ lảng tránh em, không còn vui như những lần trước, ngay cả điện thoại, cũng không cho em cầm. Em vẫn cho rằng tại mình đi nhiều nên cổ giận nên ráng làm cho cổ vui. Mà làm gì cổ cũng bực mình, cảm ràm em.

- Chà, căng à

Rít một hơi thuốc, Trí thong thả tiếp lời

- Rồi một buổi chiều, cô ấy nhắn cho em một tin nhắn, chỉ có một câu “mình chia tay đi anh, em thấy không hợp với anh”. Vậy thôi đó, em gọi thì cổ không nghe máy, tới nhà thì không gặp. Nhất định tránh mặt em. Em thiệt tình không biết mình sai chỗ nào? Hay có gì không làm cổ vừa lòng mà cổ nỡ đối xử với em như vậy. Em đau lắm anh ...

Nói rồi, Trí lại im lặng, Huỳnh cũng im lặng, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Trí. Như chỉ cần có thế, Trí khóc rưng rức như một đứa trẻ. Có lẽ, nỗi đau quá lớn, Trí đã phải dồn nén rất lâu giờ chỉ chờ có dịp là tràn dâng mạnh mẽ.

Trong nước mắt, Trí khẽ khàng:

- Cô ấy là tất cả đối với em, là niềm tin là mục tiêu phấn đấu của em. Có những lần mệt mỏi, tưởng chừng như bỏ cuộc, em lại nghĩ về cô ấy, về ước mơ của tụi em, em lại thấy mình mạnh mẽ. Vì cô ấy, em hy sinh tất cả, làm tất cả ... mà sao cô ấy nỡ bỏ em. Có phải em ngu lắm không anh?

- Anh không phải là chuyên gia phân tích, cũng không biết nói lời an ủi, anh hiểu chú đang rất đau khổ, thôi thì khóc được cứ khóc, nhưng chỉ một lần này thôi. Nước mắt đàn ông quý lắm, đừng tùy tiện sử dụng.

- Em đã tự hỏi mình rất nhiều lần, đã hút hết 3 gói thuốc trong một đêm, vẫn không hiểu tại sao?

- Tình yêu khi đã hết, thì nó sẽ ra đi, níu kéo vẫn không được gì đâu. Tìm hiểu lý do để làm gì, khi mà kiểu gì thì cũng chỉ có một kết quả. Hợp rồi tan, là lẽ thường tình. Chỉ là con người có biết chấp nhận hay không thôi. Giống như tái ông mất ngựa vậy, kết thúc chuyện này, sẽ là mở đầu cho chuyện mới. Chia tay cô ấy, không hẳn là một điều xấu, biết đâu đó là cơ hội, để chú tìm được một người tốt hơn.

- Từng tuổi này rồi, em hiểu đạo lý đó chứ, nhưng em vẫn không chấp nhận được, em đã vì cô ấy rất nhiều, sao cô ấy lại có thể phũ phàng từ bỏ em như vậy.

- Chú đã nghe qua câu “thi ân bất cầu báo” chưa?, chú đang nghĩ là chú có ơn, và cô ấy cần báo đáp à?! Tình yêu không bao giờ có sự công bằng, chỉ là hài lòng và không hài lòng mà thôi. Khi người ta hài lòng về nhau, ta hy sinh cho nhau, khi ta không còn sự hài lòng nữa, ta ra đi. Anh không khuyên chú phải quên đi, phải nài phải nọ. Cũng không cần phải gồng mình giả vờ như chưa có gì xảy ra, hãy để tự nhiên, buồn hãy uống rượu, hút thuốc, vui hãy đi chơi cùng bạn bè. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Rồi một ngày, chú sẽ nhìn lại, thấy những gì ta làm hôm nay thật là điên rồ và vô nghĩa.

- Tuần sau, cô ấy cưới rồi anh. Nghe bạn bè nói lại, đó là thằng Trường, bạn em, nhà cùng xóm với cô ấy....

- Vậy chú lên đây để né tránh hay tìm bình yên?

- Em cũng không biết nữa, em chỉ biết xách ba lô lên và đi. Em muốn đi thật xa, để có thể quên. Nhưng nơi nào cũng đầy kỷ niệm. Ba lô chỉ có vài bộ đồ, mà sao nó nặng trĩu vai em.

....

Hai thằng đàn ông yên lặng, cứ thế ngồi bên nhau, mỗi người một suy tư. Nhìn Trí, Huỳnh vừa cảm thông vừa giận, sao Trí có thể yếu mềm như thế?, sao đời lại có cô gái bạc như thế? Và sao yêu chân thành lại đau khổ đến thế? Huỳnh cũng không lý giải được. Cũng như Trí, người anh yêu giờ đã vi vu trời tây, bỏ lại cho anh những kỷ niệm buồn và dang dở. Biết trách ai, hờn ai khi tình yêu đã ra đi.

Một giọt mưa đêm vô tình rơi trên má,

Anh vô tình lại nhớ ánh mắt em